

ഒരു കാലം ഒരു രാത്രി

ഘട്ടാർ ഘടകത്ത്

ஒரு காலம் இருந்தது

- கவிதை -

முதூர் முகைதீன்

வெளியீடு

முதூர் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்

ORU KALAM IRUNTHATHU

(Poems)

AUTHOR
MUTUR MOHIDEEN

COPIES
1000

PUBLICATION
2010 JANUARY

PRINTING
S.H. PRINTERS
MAIN STREET, MUTUR . 01
PHONE : 0771271515

COVER DESIGN
M. MOHAMED NAFEES

PUBLISHED BY
MUTUR KALAI ILAKKIYA ONRIAM
KNOX ROAD, MUTUR. 05

PRICE
Rs. 150.00

COPYRIGHT
A.M. MOHAIDEEN
KNOX ROAD
MUTUR. 05
SRI LANKA.

ISBN 978 - 955 - 52246 - 0 - 4

பன்முுக வர்஑ிப்புக்கான படைப்பாளி

முதர் முகைதீன் அவர்களின் படைப்புக்களை பற்றிப் பேச முற்படும் போது, 70களில் எழுத வந்த ஒரு கவிதைப் படைப்பாளி இவர் என்ற வகையில், அன்றைய காலகட்டத்தில் இவரைப் போல் எழுத வந்த கவிதைப் படைப்பாளிகள், 70 களில் இலங்கை தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியல் அற்றிய பங்களிப்பு பற்றியும் பேச வேண்டும் போல் தோன்றுகின்றது. ஆனால் விரிவஞ்சி, அத்தகைய கவிதைப் படைப்பாளியான முதர் முகைதீனின் நான்காவது கவிதைத் தொகுப்பின் முன்னரைக்கான குறிப்பாக, இக்குறிப்பு இருப்பதானாவும், அவருடன் மட்டுப்படுத்தி, சில கருத்துக்களை இங்கு முன் வைக்கலாம் என நினைக்கின்றேன்.

ஆனாவும் கூட, எனக்கு இந்த முன்னரையை இத்தொகுப்புடன் மட்டுப்படுத்தாமல் ஒட்டு மொத்தமாக முதர் முகைதீனின் கவிதைப் படைப்புகளை பற்றி சொல்ல வேண்டிய ஒரு தேவை இருக்கின்றது. காரணம், 70களில் இலங்கை தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் இயங்கியவர்களை பற்றிய, அவர் தம் கவிதைகளை பற்றிய பிரஸ்தாபிப்பு என்பது, இன்று எழுதப்படும் இலங்கை தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியை பற்றிய ஆக்கங்களில் வெறுமனே ஒரு சில குறிப்புக்களுடன் முடிந்த விடுவதன் காரணமாக இவர் 70 களில் எழுதிய கவிதைகளையும் இணைத்து பேச வேண்டியிருக்கின்றது.

ஏலவே வெளிவந்த முன்று தொகுப்புகளிலும் இப்பொழுது இத்தொகுப்பிலும் 70 களில் தொடக்கம் இற்றை வரையிலான அவர் எழுதிய கவிதைகளை ஒட்டுமொத்தமான எனது வாசிப்புக்கு உட்படுத்திய பொழுது அவரது கவிதைகளை முன்று தளங்களில் நின்று பார்க்கத்தக்கவை என எனக்குப் படுகின்றது.

1. இனங்களிடையிலான ஒருமைப்பாட்டில் இவர் கொண்டிருக்கும் பிடிவாதம்.
2. ஒரு சில கவிதைகளை கொண்டு இவர் வார்த்திருக்கும் இன்றைய மனிதனின் உருவாக்கம்.
3. 70 களில் இவர் எழுதிய கவிதைகளையிட்ட மறுவாசிப்பு.

முதலாவதாக, இனங்களிடையிலான ஒருமைபாட்டில் இவர் கொண்டிருக்கும் பிடிவாதம் எனும் பொழுது 80 களுக்கு பின்னான காலகட்டத்தில் இலங்கையில் மிக உக்கிரமடைந்த இனங்களிடையிலான முரண்பாடானது (Ethnic Conflicts.) வெறுமனே அரசியல் முரண்பாடு என்பதாக மட்டுமே முடியவில்லை அதற்கு மேலாக சகல இனங்களின் இருப்பீவம் பெரும் அதிர்வுளை ஏற்படுத்தியது. அத்தகைய அதிர்வுகளின் வழியாக சகல இனங்களும் எதிர் கொண்ட இழப்புகள் என்பது உரிமை இழப்பு என்பதுடன் மட்டுமல்லாமல் உயிர், உடமை, உறவு நிலை என்பதற்கான இழப்புக்களாக அமைந்தன. அத்தகைய சூழலில் முகைதீனால் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் அன்றைய நிலையில் சகல இனங்களிடையிலான சிதைந்து போன ஒருமைப்பாட்டை பற்றி மிக நேரிடையாக எந்தவித போலித்தனமின்றி மிக இயல்பாக, மாணசீகமாக அவர் தன் கவிதைகளில் பேசுகின்றார் என்பதற்கு திரும்ப திரும்ப அதை பற்றி அவர் பேசுவதன் மூலம் நிரூபணமாகின்றது.

அடுத்து வந்த காலகட்டங்களில் அம்முரண்பாடானது மேலும் உக்கிரமடைந்து போர் என்ற நிலையினை அடைந்த காலகட்டத்தில் முகைதீனால் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் அதே பிடிவாதத்துடன் இனங்களுக்கிடையிலான ஒருமைப்பாட்டை பற்றி பேசுவதோடு அந்த இழப்புக்களால் கிளர்ந்த சக இனங்களிடையான தூரம் ஏற்படுத்திய ஏக்கங்கள் என்பவற்றையும் மிக விரிவாகவும் நுணுக்கமாகவும் பேசுகின்ற பிரதிகளாக இவரிடமிருந்து வந்துள்ளன. அத்தகைய பிரதிகளே இத்தொகுப்பில் அதிக அளவில் இடம் பெற்றுள்ளன.

அதே வேளை இனங்களிடையிலான முரண்பாடுகளை ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் பற்றி இவர் பேச வரும்பொழுதெல்லாம் சக இனத்தை வெறுக்காத மனித நேயத்துடன் இவருக்குள் இருக்கின்ற இன ஒருமைப்பாட்டுக்கான பிடிவாதத்துடன் பேசுகின்றார். அதாவது எதிர் இனம் என இன்று அடையாளப்படுத்தப்பட்ட அதே நேரத்தில் தன்னுடன் மிக நெருக்கமாக இருந்தவர்கள் இன்று அடைந்திருக்கும் இழிவு நிலையிட்டு சந்தோஷிக்கும் வக்கிர உணர்ச்சியினை வெளிப்படுத்தாத அவர் கொண்டிருக்கும் மனித நேயத்திலிருந்து ஒரு சொட்டேனும் குறையாத அக்கவிதைகளை ஆக்கி இருக்கிறார் என்பதே நமக்கு தெரிகிறது. இப்பண்புக்கு இவரது இக் தொகுப்பில் அமைந்துள்ள “எங்கு தேடுவேன்” “வன்னி நண்பனே” ஆகிய இரு கவிதைகளை சிறந்த உதாரணங்களாக குறிப்பிடலாம். அந்த வகையில் “வன்னி நண்பனே” எனும் கவிதையை இப்படி ஆரம்பிக்கின்றார்.

'உன்னைப் போலவே
 நானும் ஒருநாள்
 புகைகுழிகள் நிறைந்திட்ட
 அந்த புலால் மணக்கும் மண்ணில்
 புழுவாய் நெளிந்து
 உயிர் பிச்சை கேட்டபோது
 உணர்வால் இறந்து போனேன்.
 நினைவிருக்கிறதா
 என் வன்னி நண்பனே'

எனத் தொடங்கி,

'இன்றைய பொழுதில்
 என்னைப் போலவே நீயும்
 அல்லது இன்னும் அதை விடவும்
 அதிகமான இடர்களுடன்
 செந்நீர் சகதிக்குள் கிடந்து
 கண்ணீர் சிந்தும் காட்சியை
 என் அகக் கண்களில் கண்டு
 புறக் கண்கள் கொட்டும் உப்பு நீரால்
 உலர்ந்து போன முகத்தை
 உனக்கு எப்படி உணர்த்துவேன்'

என அக்கவிதையில் பேசுவது அவர் கொண்டிருக்கும் மனித
 நேயத்தின் உச்சமான இடம் எனலாம். அத்தோடு இவ்வாறான அவலநிலைக்கு நாம்
 எல்லோரும் ஆளாக காரணமானவர்களை அடையாளம் காணுவதில் அவர் பின்
 நிற்கவில்லை என்பதை அவரது பல கவிதைகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

"வன்னி நண்பனே" எனும் இக்கவிதையிலும் அச்சக்திகளை நுணுக்கமாக
 "நம் இனிய பொழுதுகளை திருடியவர்களை நீயும் நானும் அறிவோம்" எனும்
 வரிகள் மூலம் அச்சக்திகளை பற்றிய இருதரப்பினரின் அறிதலை எடுத்து
 காட்டுகின்றார்.

இனங்களின் மத்தியிலான முறகல் நிலை போர் ஏற்படுத்திய பாதிப்புக்கள் ஆகிய ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் அக-புற நடத்தையில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை பற்றி பேசும் பிரதிகளாகவும் இவரது சில கவிதைப் பிரதிகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. இதற்கு உதாரணங்களாக இவரது முதலாவத தொகுப்பான “பீடும் தேங்காய்ப்பூவும்” எனும் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள “கனவும் நீனையும்” என்னும் கவிதையினையும் (இக்கவிதை மருமகளாக இலங்கையில் குடியேறிய யூதப் பெண்மணியும் இலங்கையில் ஆங்கிலத்தில் எழுதும் சிறந்த பெண் கவிஞரான Anne Ranasihghe இலங்கையில் குடியேறி 50 வருட பூர்த்தியினையிட்டு General Robuchon தொகுத்த ICES எனும் அமைப்பு இலங்கையில் வெளியிட்ட I To Want Speak Of Tenderness 2003 எனும் 50 எழுத்தாளர்களின் தொகுப்பில் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.)

அதே தொகுப்பிலுள்ள “எனக்கும் ஒரு துப்பாக்கி வேண்டும்” எனும் கவிதையினையும் இத்தொகுப்பிலுள்ள “சுயநலம்”, “சர்வதே(நா)சமும் நானும்” எனும் கவிதைகளைச் சொல்லலாம். மேலும் அக்கவிதைகள் மூலம் இன்னொரு வகையான சித்திரத்தையும் நம் முன் வைக்கிறார்.

இன்றைய உலக சூழலில் தேசம், இனம், மதம் என்ற எல்லைகளை கடந்து அத்தகைய அக புற நடத்தைகளில் மாற்றங்களின் வழியாக கட்டமைக்கப்பட்ட “இன்றைய” மனிதனின் உருவகத்தையும் அக்கவிதைகள் மூலம் வார்த்துள்ளார்.

அத்தகைய மனிதனின் உருவகமானது அடுத்த வீட்டுக்காரன் பசியாறி விட்டால் தனக்குள் புகைச்சல் அடைந்தவனாக (‘சுயநலம்’) சர்வதேசத்தில் நடக்கும் அநியாயங்களை கண்டு நீலிக்கண்ணீரை வடித்து தன் சூழலில் நடக்கும் அநியாயங்களை கண்டு கொள்ளாதவனாக (‘சர்வதே(நா)சமும் நானும்’) இப்படியாக அம்மனிதனின் உருவத்தின் விஸ்வரூபம் இவரால் படிப்படியாக காட்டப்படுகின்றது.

முதார் முகைதீன் கொண்டிருக்கும் பிடிவாதமான மனிதாபிமானத்தின் குரலை ஒலிக்கச் செய்யும் அவரது பெரும்பான்மையான கவிதைகளில் ஒலிக்கும் குரலுக்கும் மேற்குறிப்பிட்ட கவிதைப் பிரதிகளில் ஒலிக்கும் குரலிக்கும்டையே ஒரு முரண்பாடு தென்படுவதையிட்டு அப்பிரதிகளை வாசிக்கும் ஒரு வாசகனாக மனதில் ஒரு கேள்வி எழக்கூடும்.

ஆனால் ஆழமாக அப்பிரதினை நாம் உள்வாங்கினால் அந்த இன்றைய மனிதனை தன்னிலை இருந்து வெளிப்படுவதன் நோக்கம் ஒரு குத்தவக்காவும் அத்தோடு அம்மனிதனை அடையாளப்படுத்துவதிலான தீவிரத்திற்காகவும் அவ்வாறான வேட தரிப்பை அவர் ஏற்று இருக்கிறார் என்பது தெரியவரும்.

3.

இவர் 70களில் எழுதிய கவிதைகளுக்கான மறுவாசிப்பு என்பதை பற்றி யோசிக்கும் பொழுது, இலங்கையில் 70களில் “புதுக்கவிதை” எனும் அடையாளத்துடன் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் (பெரும்பாலாக அவை வடிவத்தில் சிறியனவையாக இருந்தன என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது) மிகுந்த கவனத்தை பெற்றதுடன் அதே வேளை ‘கவிதை’ பற்றி தீவிர கருத்து கொண்டவர்களால், துணுக்குகள் என முத்திரை குத்தப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதையும் இங்கு நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு விடயமாகும். 70களில் எழுத ஆரம்பித்த முதல் முகைதீனம் அத்தகைய கவிதைகளை எழுதியவர்களில் ஒருவராக கவனத்தை பெற்றவர். ஆனால் முதல் முகைதீன் மற்றும் அவருடன் இணைந்த நிலையில் பலர் எழுதிய அத்தகைய கவிதைகள், அவை எழுதப்பட்ட காலகட்டத்தில் பேசப்பட்ட அளவுக்கு அக்கவிதைகள் ஏற்றுக் கொண்டவர்களால் கூட பிற்காலத்தில் அக்கவிதைகளை பற்றி பேசப்படவில்லை அதற்கு பிற்காலத்தில் இலங்கை தமிழ்க் கவிதையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் அல்லது வளர்ச்சி ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் இன்று இலக்கியப் பிரதிகளை வாசிக்கும் முறைமை மாற்றம் அடைந்திருக்கும் நிலையில் அந்த சிறிய கவிதைகளை மறு வாசிப்புக்கு உட்படுத்தும் பொழுது, அன்று அக்கவிதைகள் சொல்லிய செய்திகளையும் அனுபவங்களையும் கடந்து பல புதிய செய்திகளையும் அனுபவங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றன எனலாம். இதற்கு உதாரணமாக “முத்து” எனும் முகைதீனின் முதலாவது தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள பல கவிதைகளை எடுத்துக் காட்டலாம். அத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள அத்தகைய கவிதைகளான “அந்தஸ்து” “பசி” ஆகிய கவிதைகளை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

முந்தநாள்

வந்த நியமனத்திற்காக

போட்ட

நீட்டுக் காலச்சட்டைக்கு

ஏற்ற...

நண்பர்களைத் தேடுகிறேன்.

(சிரத்திரன் - 1974)

காலத்தின் பதிவுகள்

என் உள்ளத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்திய கடந்த கால வரலாற்று நிகழ்வுகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட “ஒரு காலம் இருந்தது” என்ற எனது நான்காவது கவிதைத் தொகுப்பை உங்கள் முன் சமர்ப்பித்துள்ளேன்.

எனது வாழ்வியல் அனுபவங்களினூடாக தரிசித்த சம்பவங்களையும், உள்வாங்கிய உணர்வுகளையும் எவ்வித மிகைப்படுத்தலுமின்றி “மனிதம்” என்ற உயரிய பார்வையில் வைத்தே இக்கவிதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

சமூகத்தில் மலிந்துள்ள முரண்பாடுகள், போலித்தனங்கள், அவலங்கள், வர்க்கப் போராட்டங்களை அடிநாதமாகக் கொண்டு உருவான இலக்கியப் படைப்புக்கள் பலவற்றை சமகாலத்தில் நிறையவே நாம் படித்துள்ளோம். அவைகளில் எத்தனை “மக்கள் இலக்கியமாக” உலகில் நிலைத்து வாழும் என்பதனை காலம்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

நாம் வாழும் மண்ணையும் அதன் நிகழ்வுகளையும் பகைப்புலனாகக் கொண்டு படைக்கப்படும் இலக்கியங்கள் மூலம் சமூக மாற்றத்திற்கான ஒரு பங்களிப்பை வழங்க முடியும் என்ற அசையாத நம்பிக்கை எப்போதும் எனக்குண்டு. அந்த நம்பிக்கைப் பாதையில் அடிவைத்து ஆர்வத்துடன் தடம்பதித்து எனது இலக்கியப் பயணத்தை இன்றுவரை தொடர்கின்றேன்.

பாமர மக்களும் கவிதையின் இனிமையை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற நோக்கில் பாரதியார் காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் பல்வேறு வளர்ச்சிப் படிக்களைக் கடந்து புதுக்கவிதை, நவீன கவிதை, வசனகவிதை என்றும் பின் நவீனத்துவம் என்ற பரிமாணங்களிலும் தோற்றம் பெற்று இன்று பல விமர்சனங்களுக்கும் ஆளாகியுள்ள போதிலும் அவையாவும் அதன் செழுமைக்கு ஆரோக்கியமான முன்னெடுப்புக்களாகவே விளங்குகின்றமை மகிழ்ச்சிக்குரியதே.

ஆனாலும் மரபுச் சுவைகளை தூக்கிவீசி சிறகடித்துப் பறந்து வந்த புதுக்கவிதையை “படிமம்” என்ற சிறைக்குள் பூட்டி வைத்து அடக்க நினைப்பது அதன் முன்னைய நோக்கத்திற்கே முரணானதாகும். கவிதையின் வளர்ச்சிப்போக்கு எவ்வகையில் அமைந்தாலும் அது படிப்பவர்களுக்கு புரியும் வகையிலும் கவித்துவமிக்கதாகவும் அமைய வேண்டும். கவிதைகள் மட்டுமல்லாது இலக்கியத்தின் எவ்வுவமாயினும் அவை மக்களின் மனதை இலகுவாக சென்றடையும் வகையில் எளிமையாக ஆக்கப்படல் வேண்டும் என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

அந்த வகையிலேயே இதிலுள்ள கவிதைகளை நான் படைக்க முயற்சித்துள்ளேன். இது எந்தளவுக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளது என்பதை உங்களின் தீர்ப்பிற்கே விடுகின்றேன்.

நான் வாழ்ந்த பிரதேச சூழலில் கடந்த சில தசாப்த காலங்களின்போது தரிசித்த நிஜங்களையும் அனுபவித்த கசப்பான உணர்வுகளையும் கவிதைகளைக்கி அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் எழுதியவற்றையே கூடுதலாக இதில் உள்ளடக்கியுள்ளேன். குறிப்பாக என் கவிதைகள் எனக்கு வாய்த்த புறச்சூழலுக்கான பதிவுகளே என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்தி விடைபெறுமுன்,

சிரமத்தின் மத்தியிலும் முன்னுரை வழங்கிய கவிஞர் **மேமன்கவி** அவர்களுக்கும், இதனை வெளியிட்டு வைத்த **முதூர் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்திற்கும்** சிறப்பாக கனணிப்பதிவு செய்து பதிப்பித்து உதவிய எஸ். எச். அச்சக உரிமையாளர் ஜனாப். எம். முகமட் நபீஸ் அவர்களுக்கும், இதில் உள்ள கவிதைகளை வெளியிட்ட பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், இலத்திரனியல் ஊடகங்களுக்கும் நன்றிகளை தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

முதூர் முகைதீன்

நொக்ஸ் வீதி
முதூர் .05
10.01.2010

வாஸ்பபையே நேசீப்பாகக் கொண்ட
வளமான வாசகன்
பள்ளிப்பருவத்திலேயே
அரசியல் இலக்கியங்களை
அந்நேசுகள் செய்து
அனைவருக்கும் அறிவுரை பகரும்
அந்நேசுவைப் பெற்றவன்...
எனக்கு இலகத்தைக் காட்டியன்
புன்செயலால் புகலிடம் தேடி
புத்தளம் புகுந்து
1992ல் அந்த அகத் மண்ணிலேயே
அடக்கம் செய்யப்பட்ட
அன்புத் தோழன்
மர்ஹும் எஸ்.எம். அகாக்கான்
நட்பிற்கு இந்நூல்

அர்ப்பணம்

ஒரு காலம் இருந்தது

ஒரு காலம் இருந்தது
காகமும் குயிலுமாய்
குரலில் மட்டும் பேதமிருந்தாலும்
கூடு கட்டி குடும்பமாயிருந்து
கூடிக் குலாவிய
ஒரு காலமிருந்தது.

ஒரு நாள்
யாரோ ஒருவனின்
கல்லெறிபட்டு
யாவும் கலைந்தது....
அந்த
யாரோ ஒருவனைத்
தேடித் தேடியே
காலம் முடிந்தது.

ஒரு காலம் இருந்தது

எங்கள்
தாத்தாமார்களின்
தகுதிகளைப் புளுகியும்
அப்பாமார்களின்
அற்புதங்களை அளந்தும்
தற்புகழ்ச்சியால்
தலைமுறை வளர்ந்திட
விதண்டாவாதங்களில்
வீணாய்ப் போனது காலம்.

ஒரு காலம் இருந்தது
அந்திப் பொழுது உச்சம் கொடுக்க
ஆலய மணி ஓசையில்
அரிசி உலை வைப்பதற்காய்
ஆயிசா உம்மா
அவசரப்படுவதும்..

அதிகாலை பாங்கொலியில்
அன்னம்மா எழுந்து
புகையிலைத் தோட்டத்திற்கு
புறப்பட்டுப் போவதுமாய்
ஒருவர் வழியில்
இருவரும் இணைந்தே
வரையப்பட்ட விதிவழியாய்
வாழ்ந்த
ஒரு காலம் இருந்தது.

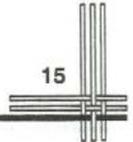
ஏனோ. இவைகளில்
மாற்றம் தேடி
காலம் நகர்ந்தது.

ஆலய மணியும்
பாங்கின் ஓசையும்
ஒங்கி ஒலிப்பதை
ஒருமித்துக் குறைத்தன.

நண்பகலும்
அதிகாலையும்
தூரமாய்
விலகிப் போயின.

ஆயிசா உம்மாவும்
அன்னம்மாவும்
அன்றாடக் கடமைகளை
நன்றாகச் செய்ய முடியாமல்
அவதிப்பட்டனர்.

கட்டுமீறிய
காலச் சுழற்சியால்
அமைதிப் பொழுதுகள்
ஆரவாரத்துடன்
தோன்றி மறைய
இவர்களிடையே
இழப்பும் வேதனையும்
இயல்பாகிப் போயின.

இப்பொழுதெல்லாம்
இனிமைகள் கூட
இரசிக்க முடியாத
வெறுமைகளாகவே தெரிகின்றன.

புறாக்கள் கூட
மனப் புழுக்கத்தால்
நொந்து
புகலிடம் தேடி
பறப்பட்டுப் போகின்றன.

ஆமாம்,
ஒரு காலம் இருந்தது
காகமும் குயிலுமாய் இருந்தும்
கூடிக் குலாவிய
ஒரு காலம் இருந்தது.

(தினகரன் - 31. 12. 2006)

எனது உலகம்

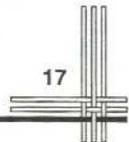
இரத்தத் தீட்டுக்களால்
இரக்கமிழந்த மண்ணில்
திட்டுத் திட்டுக்களாய்
கண்ணிவெடிக் காயங்கள்.

மனித உடலங்களால்
வெந்த
சாம்பலை உரமாக்கி
உயர்ந்து வளர்ந்த மரங்கள்.

பதுங்கு குழிகளால்
பள்ளமாகிப் போன பசுந்தரைகள்.

வாழ்விடங்கள் எல்லாம்
பாழ்விழுந்து போக
பாலைநிலம் தேடி
பயந்து ஒதுங்கும் பாமரர்கள்.

தினமும் சூரிய அஸ்த்தமனத்துடன்
சூறையாடப்படும்
சுகமான பொழுதுகள்.

குண்டுமணி அளவிலும் குறைவான
குண்டுகளினால்
தீர்மானிக்கப்படும் தீர்வுகளில்
மலினமாகிவிட்ட
மனித உயிர்கள்.

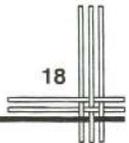
உறைந்து போகும்
கொடூர நிகழ்வுகளை
உள்வாங்கிய உள்ளங்களால்
உருவான பரம்பரையில்
மறைந்து போன மனித நேயங்கள்.

கோபங்களைக் கூட வார்த்தைகளால்
கொட்ட முடியாமல்
பாயும் குருதியை
பாதையில் சிந்த விடுவதால்
சிவந்து போன நிலங்கள்.

இந்த உலகில் இன்னும்
நாங்கள் இருப்பது
உயிருடன் வாழ்வதற்காக அல்ல
உயிரைக் காப்பதற்காக மட்டுமே.

(தினக்குரல் 02.04.2006)

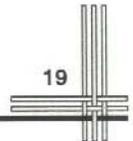
பெருஞ்செய்ய நூலில் இன்று

இன்றும்
என் வானில்
ஒரு நிலவும்
பல நட்சத்திரங்களும்....

பனித் துளிகளின்
புகைப் படலத்தினூடே
புகுந்து
உடல் தடவிச் செல்லும்
குளிரந்த தென்றல்....
மரக் கிளைகளுள் மருவி
தூரத்தி விளையாடும்
மந்திக் கூட்டம்.

தலைக்கு மேலால்
தத்திப் பாயும்
அணில் குஞ்சுகள்.

ஆனாலும் அவைகளை
என்னால் இரசிக்க முடியவில்லை
உள்ளத்தில்
உணர்ச்சி பரிமாற்றங்கள் எதையும்
உருவாக்கவில்லை.

அனைத்துப் புலன்களும் ஊனமாகி
அடிபட்ட பாம்பாய்
அடங்கிக் கிடந்தன.

பரீட்சையமற்ற சூழலில்
பருவ மாற்றங்கள் கூட
என்னில்
எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை

இளமைக் கனவுகளுக்கும்
எனது
இலக்கியப் பசிக்கும்
தீனி போட்ட
இதமான தென்றலும்
இளம் பிறையும்
இரவும்... நிலவும்...
இன்னும்,
இயற்கை நிகழ்வுகளும்
எங்கோ
ஓடி ஒழிந்து விட்டன.

பசி மயக்கத்தில்
பதுங்கு குழியிலிருந்து
பார்க்கும் நிலவிலே
இப்போது
பாட்டி சுட்ட அப்பமும்
கொதிக்கும் எண்ணெய்க்குள்
அனலியில் மிதக்கும்
பொரித்த முட்டையின்
உருவமும்தான்
பெரிதாய்த் தெரிகிறது.

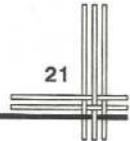

காடுகளிலும்
 அடைபட்ட கூடாரங்களிலும்
 கூட்டுக் குடும்பமாய்
 அகதி அந்தஸ்த்துடன்
 அவதிப்படுகையில்
 அருவிகளின் ஓசையும்
 இங்கே
 குழந்தைகளின் ஓலத்துடன்
 ஓடுங்கி
 குறட்டை ஒலியுடன்
 கரைந்து போகின்றன.

இழப்புச் செய்திகளையே
 இரவு பகலாகக் கேட்டு
 இதயங்கள் கனத்த
 இன்றைய நாளில்
 நேற்றைய இனிமைகள்
 நினைவில் தோன்றி
 நெஞ்சை வருத்த
 நேரம் விரயமாய் விரைந்து
 இன்றைய பொழுதை
 நெருக்கித் துரத்தி
 நேற்றைய நாளாய்
 நகர்த்திச் செல்லும்.

(தினக்குரல் 18:02:2007)

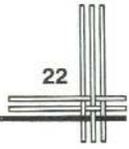

ஏதெல்கள்

போர் அரக்கர்களின்
நெருக்குதல்களால்
புகலிடம் தேடி
ஊர் ஊராய் அலையும்
முகவரி இழந்த முகங்கள்.

இருப்பிடங்களை விட்டும்
இழுத்தெறியப்பட்டு
இரத்தத்தில் குளிப்பாட்டப்பட்டவர்களாய்
இறுதி மூச்சையும் சுவாசிக்கும் அவாவில்
உடுத்திய உடையுடனும்
உடைந்த உறுப்புக்களுடனும்
இடைத்தங்கல் முகாம்கள்....
நலன்புரி நிலையங்கள்....
அகதி முகாம்கள் என்னும்
இருப்பிடச் சிறைகளில்
இனியும் இழப்பதற்கு எதுவுமின்றி
இருக்கும் இவர்கள்
யுத்தம் விட்டுச் சென்ற எச்சங்கள்.

சுயநல சுகங்களுக்கான
ஆதிக்கப் போட்டியால் உருவாகும்
யுத்த விளையாட்டின்
துருப்புச் சீட்டுக்கள்.

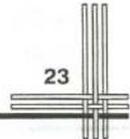

பிச்சைக்காரனின் புண்ணாய்
விளம்பரப்படுத்தி
அள்ளிக் கொடுக்கும்
அட்சய பாத்திரங்களாகவும்
இவர்களின் தேவை
சிலவேளைகளில்.

போர் மேகங்கள் சூழ்ந்த
பூமிப் பரப்பெங்கும் படர்ந்துள்ள
கூடாரங்கள்.... கொட்டில்களில்
குவிந்த கிடக்கும் இவர்கள்
எல்லோரும் போல இருப்பதற்கான
இயல்பு நிலைக்காய் ஏங்கும் ஏதிலிகள்.

(ஓசை - 2009 அகஸ்ட்)

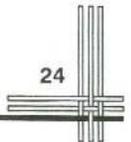

சுகமான தூக்கங்கள்

இரவின் அமைதியில்
கண்துயின்ற வேளை
கனவுகளில் பூதங்கள் தூரத்த
கால்களைத் தூக்கி ஓடமுடியாமல்
பீதியுடன் விழிக்கையில்
அம்மாவின் அரவணைப்புச் சுகம்
அமைதிப்படுத்த
இமைகள் மூடும்.

பறவைகளின் "கீச்" ஒலியில்
பூவரசு மரப்பொந்துக்குள்
தூங்கும் கிளிக்குஞ்சுகள்
நினைவில் தோன்றி
நித்திரையைத் தூரமாக்க
அவைகளுடன்
கதைத்து விளையாடும் கற்பனையில்
இன்பம் கண்டு
கண்கள் உறங்கும்.

போர்வைத் துணிக்குள் புகுந்து
மாரிகாலத் தவளைகள் கத்துவதை
தாலாட்டாகக் கொண்டு
கண்துயின்ற அந்த
சுகம் தழுவிய தூக்கங்கள்.

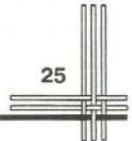

அமாவாசை நள்ளிரவில்
 கல்லறைகளிலிருந்து எழும்பும்
 கொள்ளிவாய்ப் பிசாசுகளின்
 தீப்பிழம்பான கண்களையும்
 ஏழுதலை நாகங்கள்
 காவல் செய்யும்
 பாதாள உலகப் பயங்கரங்களையும்
 பக்கத்தில் நின்று பார்த்தாகக் கூறும்
 அப்பாவின் அழகான பொய்கைகளையும்
 கதை கதையாய்
 அடம்பிடித்துக் கேட்கும் போது
 ஆள்விறாஞ்சிப் பட்சிகள்
 அரச குமாரியைத் தூக்கிச் செல்லும்
 காட்சிப் படங்கள்
 கனவுத் திரையில் தோன்ற
 அப்பாவைக் கட்டியபடி
 அயர்ந்த விடும் கண்கள்.

இதோ
 இன்றைய பொழுதுகளில்
 குளிர்ட்டிய அறையில் இருந்தபடியே
 இலவம் பஞ்சு மெத்தைகளில்
 ஒவ்வொரு இராத்திரியிலும்
 தேடிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றேன்
 அந்த சுகமான தூக்கத்தை.

(தினகரன் 11.10.2009)

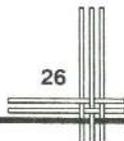
இருள் தோசை

ஓர் இருண்ட
அமாவாசை இரவில்
வெளிச்சம் தேடி
வெளியே வந்த போது....

கறப்புப் புகையால் எங்கும்
காரிருள் சுவர் எழுப்பி
மூச்சை முட்டச் செய்தது.

விழிகளைத் திறந்தேன்
வானத்தில்
விண்மீன்கள் கண் சிமிட்டும்
குருட்டு வெளிச்சத்தில்
என்னையே என்னால் காணமுடியவில்லை.

தொட்டால்
விரலில் ஓட்டிவிடும்போல
வியாபித்திருந்த
இருள் சேற்றில்
உடல் புதையுண்டதாக
ஓர் உணர்வு உந்த
உயிர் மூச்சு
உஷ்ணமாய் வெளிவந்தது.

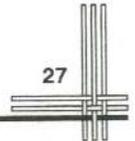

கருந்திரை போட்ட
இரவு சாம்ராஜ்யத்தில்
அடைக்கப்பட்ட அநாமதேயங்களாய்
என் உணர்வுகளும்
அடங்கிக் கிடந்தன.

மரங்களின் அசைவுகள்
அரக்க உருவங்களின் நகர்வாய்
அடி மனதை அரட்டிட
மூச்சை உள்ளிழுத்து
முன்னோக்கி நடக்க
முயற்சி செய்தேன்.

எங்கிருந்தோ ஒலித்த
நரியின் ஊளைக் குரல்
உடலை நடுங்கச் செய்து
உள்ளத்தில் பயப் பீதியை
பரவச் செய்தது.

இரக்கமில்லாத
இந்த
இருள் தேசத்தில்
இன்னும்
இருப்பதைத் தவிர்க்க
திரும்பி நடந்தேன்
விரிந்து கிடந்தது உலகம்..

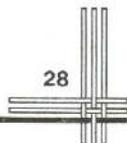

நம்பிக்கை ஒளியை
நாலாபுறமும் பாய்ச்சி
மெல்ல நகர்ந்தேன்
அந்தோ...
வக்கிர உணர்வுகளால்
வழிநடாத்தப்பட்ட வாரிசுகள்
வரிசையாய்.... வழி எங்கும்.....

தெருவெங்கும்
வேசம் போட்ட நடிகர்களாய்
போலிப் புன்னகையுடன்
உறவுப் பாலங்கள்...

வாழ்க்கைச் சுமையால்
சூனிக் குறுகி
வாலிபத்திலேயே வயோதிபமாகி
இன்னும்
வாக்குதிகளையே வழிபடும்
வரலாற்று நாயகர்கள்
வழி நெடுகிலும்
விழி நீர் வடிய...

இனி ஒரு விதிசெய்ய
இரத்தமும் சதையும் தேடும்
இளைய தலைமுறைகள்...

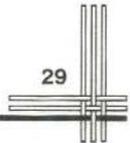
அன்பு... அமைதி.... என்ற
அறிவுரைகளையே
அறியாமல் வளர்ந்ததால்
விசமங்களில் ஊறி
விகாரமடைந்த விடலைகள்...

இப்படி
எத்தனை எத்தனையோ காட்சிகள்
என்னை
திணறச் செய்ய
திகைத்தபடியே மீண்டும்
திரும்பி நடந்தேன்.

இப்போது
இருள் தேசத்தில் இருப்பது
எனக்கு
பெரிதாகத் தெரியவில்லை
இருளடைந்த
இந்த இதயதேசத்தைக் காணும்வரை.

(விரகேசரி - 09:11:2008)

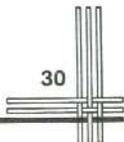
தீர்வு

உப்புக்கரிக்கும் நீரை
எப்பொழுதும் ஒழுகிக் கொட்டும்
விரிசல் விழுந்த குடத்தின்
மேற்புறங்களாய்
உப்பிய கன்னங்கள்....

சப்பித்துப்பிய
கரும்புச் சக்கையாய்
நிலத்தில் சுருண்டு கிடக்கும்
வருங்கால வாரிசுகள்....

எருமைகளுடனும்
எச்சில் குப்பைகளுடனும்
ஒருக்கலித்துப் படுக்கும்
தெருவோர கிழங்கள்...

மீன் வலைக்குக் கூட
மீள உபயோகிக்க முடியாத
கண்விழுந்த
கந்தல் உடைகள்..

இவைகள் எல்லாம்
எம் நாட்டிற்குச் சொந்தமான
சொத்துக்களாக
இன்னும் இருக்கையில்
சுதந்திரக் காற்றின் சுகந்தத்தை
இவர்களால்
எப்படி நுகர முடியும்?

தேர்தல் காலத்தின் போது
தேடி வந்து
தேவைகளைக் கேட்டவர்கள்
இன்று,
தேடிப் போனாலும்
ஒடிக் கொண்டிருக்கும்
காருக்குள்ளிருந்து
அருவருப்பான பார்வையுடன்
அலட்சியமாகப் பதிலளித்து
அவசரமாகப் புறப்படுகின்றனர்.

இந்த அசிங்கங்களின்
ஆதரவுக் கரங்களால்
ஆட்சியைப் பிடிப்பவர்களே
ஒரு நாள்.... ஒரு நாள் மட்டுமே
இறங்கி வந்து
இவர்களுடன் இருந்து பாருங்கள்

வானளாவ உயர்ந்த
உங்களின்
வாழ்க்கை வசதிகளுடன்
இவர்களின்
வரட்சியான நிலைமையை
நிறுத்துப் பாருங்கள்.

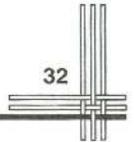
கனத்தையில் கூட
புதைக்க முடியாத
பிணங்களாய்
சேரிச் சகதிக்குள் புதைந்து
நாறிப் போகும் வாழ்க்கைக்கு
ஒரு தீர்வு காணுங்கள்
நிச்சயம் அதுவே
அனைத்திற்கும் தீர்வாகும்

(விரகேசர் 26:02:2006)

முதல் முகைத் தீர்வு

ஒரு காலம் இருந்தது

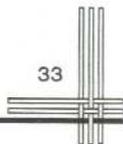

ஸ் துப்ட்டத்தனில

நீண்ட நேரம்
காத்து நின்றதால்
கால்கள் வலிக்க
குந்துவதற்கு இடம் தேடி
குனிகையில்
அங்கே
குப்புறப் படுத்தபடி
குறட்டை ஒலி எழுப்பும்
குடிகாரனின் ஆக்கிரமிப்பால்
உள்ளம் கோபத்தைக் கக்கிட
ஒற்றைக் காலில் சாய்ந்து சுகம்காண
தூண்களே துணை நிற்கும்.

கடலை... முறுக்கு... என
கத்தும் ஒலிகள்
காதைப் பிளக்கும்.

உச்சி வெயிலில்
வியர்வை நீரால்
நனைந்த உடைகள்
உடலில் ஒட்டி
உலர்ந்து நாறும்.

சிகரட் புகையோ
சுருள் சுருளாய் மேலெழும்ப
பில்டர் துண்டுகள்
காலடியில்
மிதிபட்டுத் துடிக்கும்.

மார்புத் திரைவில(க்)கிய
மங்கையர் உடலில்
மன்மதக் கண்கள்
மலர்க்கணை பாய்ச்சும்.

பிச்சைக்காரனின்
நச்சரிப்பிலிருந்து தப்ப
பின்னால் திரும்பியே
கண்கள் எங்கோ
கவனம் செலுத்தும்.

இன்றைய பத்திரிகையை
இரவலாய் வாசிக்க
எட்டிப் பார்ப்பதில்
கழுத்து நீளும்.

காறி உமிழ்ந்த
உமிழ் நீரை உண்பதற்கு
காகங்கள்
கரைந்து பறக்கும்.

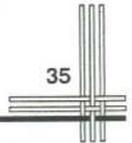
எங்கிருந்தோ ஓடிவந்த
தெருநாய் ஒன்று
ஒரு காலை உயர்த்தி
நாட்டிய கம்பத்தை
நாசம் செய்யும்.

வரிசையில் நிற்போர்
நெருங்கித் தள்ளி
அவதிப்படுகையில்
அம்மண வார்த்தைகள்
அனலாய்ப் பறக்க
அடிதடிகள்
ஆங்காங்கே நடக்கும்.

வயிறு முட்ட
வந்து நிற்கும்
வாகன வாசலில்
பெண்களிடையே புகுந்து
நெருங்கிச் சுகம் காணும்
நெஞ்சக் களிப்பில்
வாலிபக் குரங்குகள்
தாவிப் பாயும்.

(தனகரன் 18.03.2007)

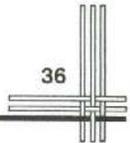

எங்கு தேடுவேன்

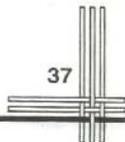
உன்னைப் பிரிந்த நாள்முதல்
உயிர் வதையில் நொந்து
இறைமை இழந்த இருப்பிடமாய்
கருகிப்போனது இதயம்.

போர் மேகங்கள்
தேசத்திலும்.... தேகத்திலும்....
தீப்பிழம்பைக் கொட்டிய
அந்த நாளில்
அக்கிரமங்கள் தலைவிரித்தாடி
வக்கிரமங்கள் புரிந்த
ஒரு பொழுதில்
ஆளுக் கொரு திசையில் ஓடி
அகதியாய் ஆனபோது
தவழ்ந்து.... உறங்கி..... வாழ்ந்த
என் மண்ணைப் போலவே
நீயும்,
களவாடப்பட்டு
காணாமல் போனாய்.

விடியலின் பூபாளத்தில்
 விழி திறக்கும்
 ஒவ்வொரு காலையிலும்
 வேதனைக் குரல்களின்
 வெடிச்சத்தங்களைக் கேட்டு
 வெந்துபோன பொழுதுகளை
 சொந்தம் கொண்டாடி
 கழியும்
 சுகம் இழந்த நாட்களையும் சுமந்து
 உன் வரவின் தரிசனத்திற்காய்
 நம்பிக்கைப் பெருமூச்சுடன்
 இன்னும் ஊசலாடும் என் உயிர்

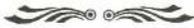
இன்றைய பொழுதில்
 இரத்தமும் சதையும் தேடி
 இறை இல்லங்களிலும்
 தவமிருக்கும்
 ஈரமற்ற இதயங்களின் மத்தியில்
 என் உஷ்ண மூச்சுக் கூட
 உன் பசுமை நினைவுகளால்
 குளிர்ந்து
 பனிப்புக்கையாய் பரவ
 ஒரு ஏகாந்த வெளியில்
 நான் மட்டும் தனியாக

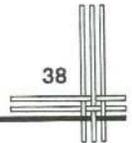
மனித உணர்வுகளின்
 புனிதத்தை மதிக்கத் தெரியாத
 மனித இனத்தில்
 நானும் ஒருவானாய் பிறந்து
 சுயமாய் சிந்திக்கும் சுதந்திரம் இல்லாமல்
 இம்மண்ணில் வாட
 என்றாவது
 உனைக்காணும் நம்பிக்கையில்
 நடைப்பிணமாய் நான்.

என்னை
 உன்னிலிருந்து பிரித்த
 வன்முறைப் பிசாசுகளிடமும்
 கேட்டுப் பார்த்துவிட்டேன்
 விரட்டப்பட்ட
 என் இருப்பின் மண்ணைத் தவிர
 எல்லா இடங்களிடமும்
 தேடிவிட்டேன்.

இனி
 எங்கு தேடுவேன்
 என்னில் கலந்த உன்னையும்
 அத்தோடு
 இம்மண்ணில்
 தொலைந்துபோன மனித நேயத்தையும்.

(ஆகஸ்ட் 2005)

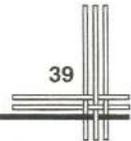

சாமத்தல் குரைக்கும் நூய்கள்

தன் இருப்பையும் அதிகாரத்தையும்
நிலவுக்கு விட்டுக்கொடுத்த மேலாண்மையுடன்
சுடர்தணிந்து வெளியேறியது
சூரியன் மேற்கு வாசலால்.

உறக்க நிலை குடிக்கொண்ட
உச்சச்சாம வேளையில்
உறுமலும் முனகலுமாய்
தெரு முனையில் நின்றும்
வாசல் படலையோரமாகவும்
தொடராகவும் விட்டுவிட்டும் குரைத்து
அச்சச் சூழலை அரங்கேற்றின
அத் தெருநாய்கள்.

வழமைபோல்
சீருடை தரித்தவர்களின்
சப்பாத்துச் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து
நாய்கள் குரைக்கும் ஒலியுடன்
இனந்தெரியாதவர்கள்
இடறி ஓடும் ஓசையும்
காதுகளை உரசிச் செல்ல
சற்று நேர இடைவெளியில்
கேட்கும் துப்பாக்கி வேட்டுக்களால்
இடங்கள் யாவும் அதிரந்து
இதயத்துடிப்பு அதிகரிக்க
இமைகள் மட்டும் இறுக மூடும்.

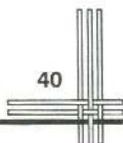

யாவும் ஓய்ந்த வேளை
மீண்டும் நாய்களின் ஊளையுடன்
நடுநிசி நழுவிச் செல்ல
படுக்கையில் புரளும் நடைமுறையில்
பழக்கப்பட்ட இரவுகள்.

இப்படி நடுச்சாமத்தில்
அடுக்கடுக்காய் நடக்கும் நிகழ்வுகளை
நாய்களின் குரைப்பு கட்டியம் கூற
கடைசிச்சாம முடிவில் கேட்கும்
அதிகாலை பாங்கோசையின்
சுகமான அழைப்புடன்
மாதாகோயில் மணிஓசையும்
சேர்ந்து ஒலிக்க
மனதில் கிடைக்கும் ஆறுதலுடன்
அடிவானத்தில் தெரியும்
விடியல் வெளிச்சத்தில்
மனைகளிலிருந்து மனிதக் குரல்கள்
மறுபடி உயிர்ப்பாகும்.

(டிசம்பர் 1999)

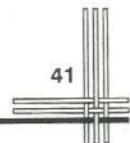
வெறுமை

நானும் வாழ்கின்றேன்
கம்பத்தில் பறக்கவிடப்பட்ட
கொடிச் சீலையாய்
காற்று வீசும் திசையில்
ஆடி அசைந்தபடி.

வறுமை வரட்சியில்
உதிர்ந்த இலைகளாய்
உறவுகள் கூட
அந்நியமாய் விலக
தனிமைப் பொழுதுகளுடன்
பட்ட மரமாய் நான்.

எதிலும்
சுதந்திரமாக
நிமிர்ந்து நிற்க விடாமல்
அழுக்கும்
அதிகாரப் பிடிகள்.

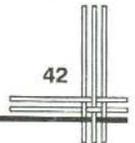
விளையாட்டுப் பருவங்கள்
தொலைந்து போக
விதி வரைந்த பாதையில்
விரைந்து செல்லும் காலத்தை
கணக்கிட்டு
நரைத்துப் போகும் நினைவுகளுடன்
நகரும் நாட்கள்.

வெடிப்பு விழுந்த
என்
இதயக் கோட்டை
எப்பொழுது இடிந்து விழும்
என்ற பீதியுடன்
தொடரும்
எதிர்கால நம்பிக்கை.

வரலாற்றுத் தடங்களாய்
வயதுப் படிகள்
அதிகரிக்க
உருவ மாற்றங்கள்
உடலில் தோன்றி
முகத் திரையில் பதிக்கும்
முத்திரையாய்
முதிர்ச்சியின் சுருக்கங்கள்.

உயிர் ஊசலாடும்
இந்த இறுதி நிமிடத்தில்
நானும் நாட்களும்
கை கோர்த்து
நடந்து வந்த
அனுபவப் பாதையின்
அடிச் சுவடுகளும்
உறவுப் பிணைப்புகளும்
வெறுமையாய் தோன்றி
உண்மையை உணர்த்தின.

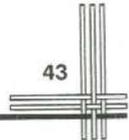

அடங்கிக் கிடக்கும் உணர்வுகள்

இன்னும் எத்தனை நாட்கள்
இந்த விண்முகட்டு கூரையின் கீழ்
மண்மெத்தையில் கால் நீட்டி
கண்மூடித் துயில்வோம்
காகங்கள் கரையும் காலைவரை.

நலன்புரி நிலையங்களால் நிறைந்த
கிராமத்து வயல் நிலங்கள்
நெருப்பு வேலிகளால் அடைபட்ட
இருப்பிடச் சிறைக் கூடமாய்
எங்கள் இருப்புக்களில்....

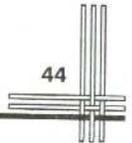
திரும்பிப் பார்க்க முடியாத
தூரத்தில் இருக்கும்
சமாதான மலர்களின் மணத்தை
மறுபடியும் நுகரும் ஆவலில்
அலையும் மனதுடன்
இரவு முழுதும்
கனவுப் பூக்கள் மணக்கும்.

மழைக்காலத்து காளானாய்
முளைக்கும் உறவுகள்
மனத்தோட்டத்தில் வேருன்றி
கிளைவிட்டுப் படர
அந்த அரவணைப்பு நிழலில்
ஆறுதல் கிடைக்கும்.

வானத்தில் பறக்கும்
வெளவால்களையும்...
அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்
முளைக்கும்
முள்ளிச் செடிகளின்
துளிர்ப்புகளையும் கணக்கிட்டபடி
முடமாகிப்போன சிந்தனைகளுடன்
அடங்கிக் கிடக்கும் உணர்வுகள்.

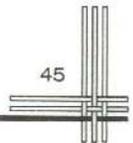
(வரகேசரி 27: 07: 2007)

பேய்க்கூப் பயந்த காலம்

என்றாவது நிகழும்
ஒரு மனிதனின் அகால மரணத்தால்
மயானங்களிலிருந்து எழும்பும்
பேய்களின் குரல்கள்
மாதம் முழுதும் ஒலிக்க
காலம் பயத்தில் கழியும்.

பாட்டியின் காலத்தில்
பால் சோற்றுடன் ஊட்டி
உள்வாங்கப்பட்ட
கொள்ளிவாய் பிசாசுகள்..
.மோகினிப்பேய்கள்...
எல்லாம்
உள்ளத்தில் பீதியை உருவாக்க
அன்றைய பகல் பொழுதிலும்
அங்கும் இங்குமாய்
அவைகள் அலைவதான உணர்வு
ஆனாலும்,
அந்த அமானுஷ்ய உருவங்கள்
இன்றுவரைத் தென்படவில்லை
என் கண்களில்,
மனிதர்கள் இல்லாத மண்ணில்
மறைந்திருக்குமோ தெரியாது.

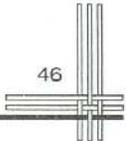
பயமுட்டும் இரவுகள் போய்
 இருளே பாதுகாப்பாய் இருக்க
 காடுகளில் மனிதர்களும்
 வீடுகளில் பேய்களுமாய் மாறி
 வீதிகள் எங்கும்
 ஆயுதங்களுடன் அலையும் பேய்கள்.

மனிதத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைத்து
 புதிய பரிமாணத்தில் புறப்பட்ட
 வன்முறைப் பேய்களின் வரவால்
 ஆளரவமற்ற வீதிச் சந்திகள் வெறிச்சோடி
 அமைதிக் காற்றைச் சுவாசிக்க
 அருவருப்பான தெருநாய்கள்
 அடிக்கடி குறுக்காய் ஓடித்திரியும்.

இப்பொழுதெல்லாம்
 பகலிலும் கண்முன்னால் தெரியும்
 பேய்களுக்குப் பயந்து
 பதுங்குமிடம் தேடும்போது
 பாட்டி காலத்துப் பேய்களை
 இன்னும்தான் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

(2001 ஜூன்)

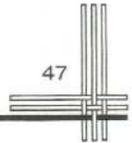

முதுமை

கழிந்த காலங்களைப் பற்றியே
 கனவு காணும் வயது....
 கட்டில்களே இருப்பிடமாய்
 வாசல்படிகளே
 வழிப் பயண முடிவிடமாய்
 சுருங்கிப் போன உலகம்.

கவனிலிந்து
 புறப்பட்ட கல்லாய்
 மீண்டும் திரும்பாத காலம்.

கடந்த நாட்களை
மீட்டிப் பார்ப்பதில்
சுகம் காணும் வாழ்க்கை.

மூக்கு நீர் வடிய
முகத்தை
சட்டைக் கையால் துடைத்தெறிந்த
நாட்களும்....

முதல் நாள் வகுப்பில்
உதறலுடன் உச்சரித்த
உயிர் எழுத்துக்களும்....

உம்மாவின் முந்தானையில்
முடித்து வைத்த
பணம் திருடி
பயாஸ்கோப் பார்க்க
பறந்திட்ட பொழுதுகளும்...

இராப் பொழுது விடியும்வரை
இலுப்பை மரத்தின் கீழ்
நிலாச் சோறு சமைத்து
இன்புற்ற இரவுகளும்...

இன்னும்... இன்னும்...
எத்தனையோ நினைவுகள்
நிழற்படமாய்
சுவர்த்திரையில் ஓட
கட்டிலில் கால் நீட்டி
கனவு காணும் வயது.

அறுந்துபோன பட்டமரமாய்
தொலைந்த வாழ்க்கை
தூரத்தில் தெரிய
தூரத்தும் எதிர் காலம்
துயரமாய்த் தொடரும்.

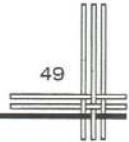
இறந்த காலத்தில்
செய்து முடித்த
நல்ல கருமங்களும்
செய்யாமல் தவிர்த்த
தீமைகளும்
சுகமாய்த் தெரியும்.

புவி வாழ்வில்
புரிந்திட்ட பாவங்களும்
விட்ட தவறுகளும்
விரயமான காலமாய்
விழித் திரையில் தோன்றி
இழிவாய் நகைக்க
இரவு நீண்டு கிடக்கும்.

மனப் பறவையோ
நித்திரை இரைதேடி அலைய
மரண பயம்
அரக்க உருவமாய்
அருகில் வந்து அச்சுறுத்தும்.

(நவமணி - 03:07:2005)

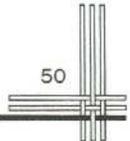

இயற்கையின் சீருருச்

பச்சை மரங்களைத் தறித்து
 பசுமையை பறித்த
 பாவிகளின்
 வாழ்விடத்தை வரட்சியாக்க
 தீப்பற்றி எரிந்தது
 சூரியன்.

வெண்துகில் உடுத்தி
 ஊர்வலம் வந்த
 மேக தேவதைகளை
 பாதை தவறிய பருவக்காற்று
 மோதித் தள்ளியதால்
 முகம் கறுத்து
 நெருப்பாய் சீறி
 இடியாய் வெடித்தது வானம்

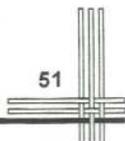

பெற்றவளின் மேனியை
 வெட்டி வதைத்து
 நோவினை செய்தும்,
 அணுப்பரிசோதனை என்று
 ஆய்வுகள் செய்து
 ஆளப்பிளக்கும்
 கொடுமைகள் தாளாமல்
 நெஞ்சு வெடித்து
 நெருப்புக் குழம்பை
 கக்கியது பூமி.

தனது மடியில்
 மறைத்து வைத்த செல்வங்களை
 சூறையாடியும்
 தனக்குள்
 கழிவுப் பொருட்களை
 கரைத்துக் கொட்டியும்
 களங்கப்படுத்தியவர்களின்
 இருப்பிடத்தை இடித்துத் தகர்த்திட
 தேடி வந்தது சுனாமிப் பேரலை.

(2007 ஜனவரி)

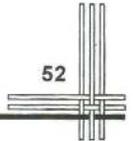

புதிய உருவாய் வா

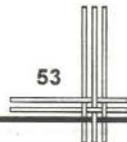
இரு இனமாய் இருந்தாலும்
ஒரு மொழியால் கலந்து
என் உறவில் இணைந்தவனே....

உன்னிலும் நான்
உயர்ந்தவன் என்றோ
என்னிலும் நீ
தாழ்ந்தவன் என்றோ
எப்போதாயினும் எடுத்துரைத்தோமா?

உனது
 திருவிழாக் காலங்களில்
 உப்பில்லாப் பொங்கலையும்
 உழுந்து வடையையும்
 நீ
 அள்ளித் தந்தபோது
 அதிகம் தா என்று
 அன்புத் தொல்லைதானே
 அன்று நான் கொடுத்தேன்
 என் வீட்டில்
 வெங்காய அச்சாறும்
 கந்தூரிச் சோற்றையும்
 உனக்காக ஒரு பங்கு
 உம்மா ஒதுக்கி வைக்க
 இருவரும் ஒன்றாய்
 உண்டு மகிழ்ந்ததெல்லாம்
 இன்றும் நினைக்கின்றேன்.

நடுநிசி வேளையிலும்
 நமக்கான எதிர்பார்ப்புக்களுடன்
 நண்டுக் கறியுடனும்
 விரால் மீன் பொரியலுடனும்
 நடுத்தீவு தோட்டத்தில்
 காத்திருக்கும்
 நம் நண்பர்களின்
 நட்புப் பூக்கள்
 நினைவுத் தென்றலாய்
 இன்னும்
 மணம் வீசிக் கொண்டிருக்க

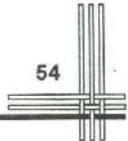
நாமோ,
இந்த மரண பூமியில்
இவைகளை
மறந்து போனோம்.

மதமோ.... இனமோ.... அறியாத
மனப் பக்குவத்தில்
இணைந்த
இயல்பான உறவுகளால்
இன்பமாய்க் கழித்த
அந்த
இறந்த காலத்தை
இன்றும் நேசிக்கின்றேன்.

என் உணர்வில்
அன்பால் இணைந்த உன்னை
இப்போதும் தேடுகின்றேன்....
எங்கிருந்தாலும்
விரைவில் வந்துவிடு
புதிய உலகில்
புதிய உறவாய்
புறப்பட்டு வந்திடு..

(வரகேசரி 21.01.2007)

நூல் 2 ருஷங்கள்

பிரதிகள் எல்லாம்
மூலங்களைப் பின்தள்ளி
முன்னணியில் செல்ல
மெய்யாகும் பொய்கள்.

கடவுள் அளித்தாலும்
பூசாரி மறுக்கும் நிலையாய்
தலைமைகளின் பின்னால்
அலையும்
தலையாட்டி பொம்மைகளிடம்
மாறிப்போன
அதிகார வரங்கள்.

கடமையைக் கவனிக்கும்
காவலர் கண்களை
கட்டிப் போட்டு
களவுகள் புரியும்
இருட்டுக் காலத்தில்
உண்மைகள் உறங்கிட
உயிர்ப்பாகும் பொய்களால்
வலிமைபெறும் போலிகள்.

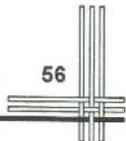
நிச்சயமற்ற வாழ்க்கையில்
கொஞ்ச நாளாயினும்
நிம்மதியுடன் இருந்திட
இப்பொழுதெல்லாம்
நிஜங்களைக் கைவிட்டு
நிழலுக்குத் துதிபாடும் உலகம்.

(2008 டிசம்பர்)

முதலர் முகைநீள்

ஒரு காலம் இருந்தது

விடியல்

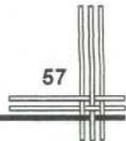
ஒரு விடியலின் பனிப் புழுதியில்
கருப்பையிலிருந்து ஜனனித்த குழந்தையாய்
அடிவானத்திலிருந்து பிறந்த ஆவனின் பிடியில்
உயிரிழந்தது இரவு.

தூங்கி வழிந்த பறவை இனங்களை
வெளிச்சம் விரட்டிட
துடித்தெழுந்து பறந்தன.

பட்ட மரத்தில்
மரங்கொத்திகள் துளை செய்யும் ஓசையில்
மௌனம் கலைந்து
வண்டினங்கள் வட்டமிட்டன.

புகையிரதப் பயணத்தை
புடம் போட்டுக் காட்டுவதுபோல்
ஊர்ந்து செல்லும் எறும்பினங்கள்
புற்றிலிருந்து
உற்சாகமாகப் புறப்பட்டன.

மனிதா... நீ மட்டும்
பனிக் குளிரின் கதகதப்பில்
படுக்கைப் போர்வைக்குள்
சுருண்டு சுகம் காணுகையில்
உனக்கு
விடியல் தொலைவில்ல்தான்.

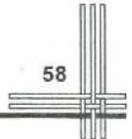

அழகை

இறந்தகால இனிமையை
தனிமையில் இருந்து
மீட்டிப் பார்க்கும்
இன்றைய நாளில் நான்.

காலம்
மிகவும் அவசரப்பட்டு
கடுகதியாய் ஓடி
எதைத்தான் காணப்போகிறது.

அழகை வெளிக் காட்டி
மணம் ஊட்டி
பூத்துக் குலுங்கி

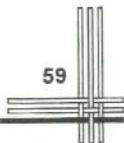

சருகுகளாய் மடியும்
சரித்திரத்தைத்தானே
காலம் எப்போதும்
காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

அன்பு.. பாசம் என்ற
அரவணைப்புச் சுகத்தில்
ஆரம்பிக்கும்
வாழ்க்கைப் பயணம்
அவதி.... தோல்வி...
வெற்றி.... என
திரும்பத் திரும்பத் தோன்றி
இறுதியில்
சாவு என்னும்
அத்தியாயத்திலேயே முடியும்
வித்தியாசமற்ற
இயந்திர இயக்கத்தைத்தானே
இங்கு
கற்பித்துக் காட்டுகின்றது.

இந்த
வாய்ப்பாட்டு வட்டத்திற்குள்
வாழும் வகையில்
என் வாழ்க்கை மட்டும் விதிவிலக்கா?

ஆனாலும்
இன்னும் எனக்கு
வாழும் ஆசையும்
தேடலும் அதிகம்.... அதிகம்.

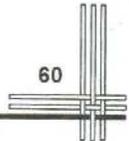

அதற்காகவே
 காலத்தின் நகர்வை
 கணக்கில் எடுக்காமல்
 என் பயணத்தை
 மேலும் வேகமாக்கினாலும்
 அது
 அமர்முடுகலாகவே
 அடங்கிப் போகிறது.

இதோ,
 ஒரு சருகாய் மடியும் எதிர்காலத்தை
 இன்னும் எதிர்பார்த்து
 என்
 இறந்தகால இனிமைகளை
 தனிமையில் இருந்து
 இரை மீட்கின்றேன்.

(தினகரன் 25: 02: 2007)

ஒரு அந்தப் பொழுதில்

பகல் முழுவதும்
 வெப்பக் கரங்களால்
 பூமி மேனியைத் தழுவிய
 கதிரவன்
 புழுக்கம் தீர
 கடல் நீரில் இறங்கி
 கந்தக உடலைக் கழுவும்.

ஆகாய வெளியில்
 அணி அணியாகச் சிறகடித்து
 அவசரமாக
 அடைவதற்குப் புறப்படும்
 பறவைக் கூட்டங்கள்.

கீழ் திசையில்
 தூசு துடைத்து
 மேகத் துகில் விலக்கி
 மெல்ல முகம் காட்டும்
 வெண்ணிலா.

வான மேடையில்
கண் சிமிட்டி
நர்த்தனம் புரியும்
நட்சத்திரங்கள்.

நீண்ட மணற்பரப்பில்
தனித்திருந்து
நீல வானத்தில் மிதக்கும்
வெண்மதியின் அழகில்
தன்னிலை மறக்கும்
தம்பதிகள்.

உதிரம் சிந்தி உழைத்த
அயர்வை நீக்க
உறக்கத்தில்
சுகம் காணும் ஆசையுடன்
உறைவிடம் நாடும்
உழைப்பாளர் இனம்

இருள் போர்வையால்
மேனி மறைத்து
துயில் கொள்ளும்
புவிப் பெண்.

(ஓசை ஆவணி 2007)

ஓட்டுக் கோங்காய்ப் பூசல்

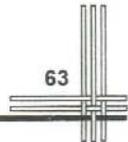
வாரங்கள் மாதங்களாக
மாதங்கள் வருடங்களாக
வாழ்க்கைப் பயணம்
வரலாற்றுப் பாதையில்
உருண்டோடும்.

உலக உருண்டையோ
நில்லாமல்
உற்சாகத்துடன் சுற்றும்.

உறக்கமும் விழிப்பும்
இரவு பகலுடன்
என்றும்போல்
இணைந்த செல்லும்.

நிலவோ....
வந்தும் மறைந்தும்
நிரந்தர சேவையைச் செய்யும்.

காலையில் கதிரவன்
கணக்காய் உதிக்கும்.

கனகாம்பரமும்,
அல்லியும் ஆம்பலும்
மல்லிகை... பிறவும்
துல்லியமாய்
மலர்ந்து மணம் வீசும்.

நிச்சயமாய்
நேற்றைய நாள் போலவே
யாவும்
இன்றும் நடக்கும்
இதுவே நாளையும் தொடரும்.

நேற்று,
காதருக்கு காலில் வலித்தால்
கந்தையாவின் கைகள்
தாங்கிச் செல்லும்.

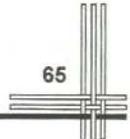
பார்வதி மாமி
பால் பொங்கல் வைத்தால்
பாத்திமா வீட்டுக்கு
பாதி போகும்
மரைக்காயரும் மணியத்தாரும்
வீதியால் கைவீசி
விரைவாய்ச் சென்றால்
யாராவது வீட்டில்
நல்லதோ... கெட்டதோ...
ஏதோ ஒன்று
நடந்து விட்டதாய்
நம்புவோம் நாங்கள்.

நோன்புக் கஞ்சியை
 விரும்பிச் சுவைத்திட
 மாலைப்பொழுதில்
 வீட்டுக்கு வந்து
 உரிமையுடன்
 உம்மாவிடம் கேட்டு வாங்கி
 உறிஞ்சிக் குடிக்கும்
 விஜயன் ...விமலன்...
 நட்பு மலர்கள்
 தினமும் மணக்கும்.

பிள்ளையார் கோயிலில்
 சிவராத்திரிக்கு
 சின்னராசாவின் பக்கத்தில்
 சித்தீக் இருந்து
 மோதகம் உண்பான்..
 ஐயர் வந்து
 சிரித்தபடியே
 அவித்த கடலையையும்
 அள்ளிக் கொடுப்பார்.

இன்று யூவம்
 என்னமாய் மாறின...
 அந்த நாட்கள்
 கனவாய்... கற்பனையாய்
 எங்கோ ஒரு தூரத்தில்
 தெரியும் புள்ளியாய் மாறி
 நினைவில் மறைந்தன.

ஆலிம் வீதியால்
அப்பாத்துரை வர
அஞ்சி மறுக்கின்றார்.

லிங்க நகருக்குள்
சாலிமுஹம்மது போய்
முன்புபோல்
கோழி முட்டைகளை
கூவி விற்க முடியாது.
பக்கத்துத் தெருவாயினும்
பகைமை வேலிகள்
உறவுப்பாதையில்
தடையாய் எழுந்தன.

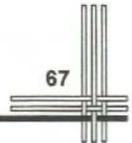
சந்திர ராசாவும் சமது நாநாவும்
சந்தியில் சந்தித்தால்
சந்தேகக் கண்களில்
செந்தீ பறக்க
முறைப்புடன்
விரைந்திடும் அவசரம்.

மொழியால் இணைந்து
அன்பால் பிணைந்து
தொழிலால் கலந்த
இவர்களின்
உறவுப்பாலம்
உடைந்தது எப்படி...?

ஈரம் கசிந்த விழிகளில்
பொறாமை ஈட்டிகளை நட்டி
போட்டியிட வைத்தது யார்...?

பிட்டும் தேங்காய்ப்பூவுமாய்
பிணைந்த
எம் தேசத்தின் புதல்வர்களை
பிரித்து வைத்து
பிரளயத்தினை ஏற்படுத்திய
பிரம்மாக்கள் யார்..?

இதோ...
உலகம் என்றும் போல
இன்றும் சுழன்றபடியே...
இரவும் பகலும்
இன்றுவரை அப்படியே...
இங்கோ
இவர்களின் வாழ்வில்
நேற்றைய இரவு
இன்னும் விடியவேயில்லை..
கானல் நீராய்
கனவுகளுடன்
நாளையும் தொடர்கிறது.

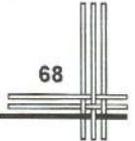

சாய்நிலம்

மற்றோரின் உணர்வுகளுக்கு
மதிப்பளிக்க முடியாத மனநிலையில்
தாழிடப்பட்ட கதவுகளால்
என் மனச் சிறை
இறுகி விட்டது.

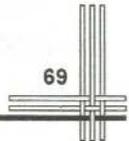
என் நினைவு
சிந்தனை எல்லாம்
நான்.... நான் மட்டுமே
என் குடும்பம்....
என் உறவுகள்....
அதற்கு மேலும்
எதுவும் எனக்கு தெரியாது.

என் நண்பனின்
ஏற்றங்களைக் கூட
ஏற்க முடியாமல்
இதய அடுப்பில்
எண்ணெய்யாய்ச் சிந்த
பொறாமைத் தீயால் பொசுங்கி
ஆற்றாமை வேக்காட்டில்
தினமும்
வெந்து போகின்றேன்.

புகழ்.... பதவி.... பட்டம்
எல்லாச் சுகங்களும்
எல்லாச் செல்வங்களும்
எனக்கு மட்டும் தான்.

இது
எனது இதயத்திலிருக்கும்
இரகசிய ஆசைகள்....
இதற்காகவே
என் சிந்தனை.... உழைப்பு
அனைத்தையும்
அர்ப்பணம் செய்தே
ஆசைக் கனவுகளில்
அனுதினமும் மிதக்கின்றேன்.

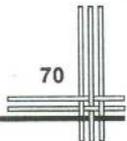

சீருகு முளைத்த கவிதைகள்

காற்றின் வேகத்தையும்
காட்டாற்றின் ஓட்டத்தையும்
கட்டுப்படுத்த முடியாத
உங்களால்
என் கவிதையின் ஆழத்தையும்
எழுத்தின் நிஜத்தையும்
எப்படி அறிய முடியும்.

வானத்தின் உயரத்திற்கும்
பூமியின் பாதாளத்திற்குமிடையே
நீண்டு
இப்பிரபஞ்ச வெளியினில்
பரந்து... செறிந்திருக்கும்
எனது கவிதைத் துணிக்கைகளை
உங்கள்
கணினி மூளைகளால் கூட
கணிக்க முடியாது.

மரணத்தையும் வென்று
மனித மனங்களில்
இறவாது வாழும்
சிரஞ்சீவிக் கருத்துக்களை
விதைக்கும்
சாகா வரம் பெற்ற
நித்திய சஞ்சீவியை
இங்கே

நிராகரிக்கவல்லார் யார்...?
 ஆடலும் பாடலுமாய்
 நடந்தும்.... பறந்தும்....
 தேடலுடன்
 தேசமெங்கும் சுற்றிவரும்
 என் பாடல் வரிகளில்
 உங்களது
 ஆயுத உபகரணங்களும்
 அதிகார உடமைகளும்
 அடக்கப்படுகின்ற ஒரு நாளில்
 அமைதிப்பிடியில்
 மகிழும் அகிலம்.

வேற்று மண்ணில்
 வேறுறுந்த உறவுகளை விட்டும்
 தெருவோரக் குப்பை கிண்டி
 திருவோடு ஏந்திக் திரிவோரின்
 கரங்களில்
 அட்சய பாத்திரத்தை
 அன்பளிப்புச் செய்யவும்....

ஏகாதிபத்திய பருந்துகளுக்கு
 இரையாகும்
 சிட்டுக் குருவிகளும்...
 துருவக் கரடிகளுக்கு
 விருந்தாகும்
 வெள்ளாட்டுக் குட்டிகளும்....
 எதிர்கால உலகில்
 எல்லா உரிமைகளுடனும்
 உலா வரவும்.

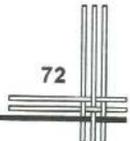
உலக உருண்டையை
உள்ளங்கையில் வைத்து
வளங்களைச் சுரண்டிக் கொழுக்கும்
முதலாளித்துவ முதலைகளிடமிருந்து
உலகோர்
விடுதலை பெறவும்....

பரந்துபட்ட பார்மீதில்
அடிமைப்பட்டும்
அடக்குமுறைக்கு ஆளாகியும்,
அவதியுறும்
மானிட உணர்வுகள்
உணர்ச்சியுடன் எழவும்....

இதோ,
எண்ணங்களால் உயிர் பெற்று
எழுத்துக்களால் சிறகு முளைத்த
என் கவிதைகள்
வானப் பரப்பில் சிறகடித்தே
மனித நேயத்தை மண்ணில் விதைத்து
தேசியம் கடந்த
நேசத்தை வளர்க்க
பறந்து வருகின்றன.

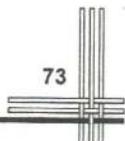
(வரகேசரி 07:12:2008)

சர்வதேசம்த் டுரனுத்

வெள்ளை மாளிகைக்குள்
கறுப்பு வைரமாய் நுழைந்து
ஒளிவீசிய ஒபாமாவைக் கண்டதும்
கைதட்டிக் களிப்புற்றவன்
பக்கத்துத் தெருவிலுள்ள
பரமானந்தன்
வீட்டு வாசற்படியை மிதித்தபோது
தடுத்து நிறுத்தினேன்
அவன் என் இனம் இல்லை என்பதற்காக.

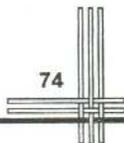
காஸா நகர வீதிகளில்
துப்பாக்கிகளுடன் அலையும்
யூத ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் மீது
கல்லெறியும் சிறுவர்களின் துணிச்சலை
வீதியிலே பாராட்டிப் பேசி விட்டு
வீட்டுக்கு வந்ததும்
தூற்றித் தீர்த்தேன்
சீராட்டி வளர்த்த மகனை
பள்ளிச் சிரமதான வேலைக்கு
அனுப்பிய மனைவியைப் பார்த்து.

தடுப்புக்காவலில் வாழும்
ஆங் சாங் சூகி அம்மையாருக்காவும்
ருவாண்டா சிறைக்கைதிகளுக்காகவும்
அனுதாப அறிக்கைகளை
அளவின்றி அள்ளி வீசுகின்றேன்
எங்கள் முற்றத்து
முகாம் சிறைகளில் வாழும்
அகதிச் சகோதரர்களின்
அவலத்தை மறந்து விட்டு.

(தனக்குரல் - 25.10.2009)

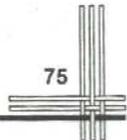

தொடர்பு

உச்சி வெயிலின் உறைப்பால்
சுருங்கி வாடிய
உலர்ந்த தோலின்
மயிர்க் கண்களிலிருந்து
வடியும்
கண்ணீர்த் துளிகளாய்
வியர்வைத் துளிகள் உடலெங்கும்.

வலுவழிந்தபோதும்
வயிற்றை நிரப்ப
வழியேதுமின்றி
உழைத்துப் பிழைப்பதால்
எலும்பும் தோலுமாய்
உடல் மெலிந்து
உருக்குலைந்து போன
மனித இயந்திரங்கள்.

பஞ்சத்தை
பாரமாக எண்ணாது
வஞ்சகமில்லா வாழ்க்கையில்
நெஞ்சம் நிறையும் நேசங்கள்.

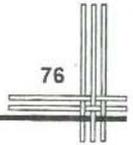
தேவைக்கு மேல் தேடி
தேக்கி வைக்கும்
ஆசை இல்லாததால்
தேவைகள் வரும்போது
வாடும் வயிறுகளுடன்
வாழும் பிறவிகள்.

தேர்தல் இருட்டில்
பதவிக் கனிகளை
தேடித் திரியும்
சுயநல வெளவால்களின்
தந்திரக் குரலில்
மயங்கி
சுதந்திர மரத்தை
பறிகொடுத்து
பரிதாப நிலைக்கு தள்ளப்பட்ட
பாவாத்மாக்கள்.

எல்லோரையும் வாழவைக்கும்
இவர்கள்
இல்லாமையில் இருக்கும்
இழிநிலை தீர்
வழிகாட்ட வந்தவர்களே
வளமாக வாழும்போது
இன்னும் இவர்கள்
இயலாமையின் இருப்பில்.

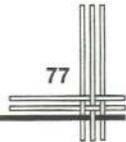
(2000 மே)

அகத் தாழ்க்கை

ஆகாய வெளியில்
கருக்கொண்ட மேகங்களிலிருந்து
பொழியும் மாரியாய்
நெருப்புக் குண்டுகள்
நிலமெங்கும் பொழிய
உருவான
அக்கினிப் பிரளயத்தில்
எரிந்த இருப்புக்களையும்
இறந்த உறவுகளையும்
கைவிட்டு
மீதி உயிருடன்
மீண்டு வந்தவர்கள்.

ஓர் அஸ்தமனத்தின் முடிவில்
அடைக்கலம் தேடும்
சூரிய புத்திரர்களாய்
சுகத்தை இழந்து
சோக இருளுள்
சுதந்திர ஒளி தேடும்
தேசத்தின் புத்திரர்கள்.

இதோ,
 இரவுப் போர்வையால்
 உடல் மறைத்த
 புவி மேட்டில்
 புழுதிக் காற்றைச் சுவாசித்து
 விரயமாகிப் போகும்
 பொழுதுகளை எண்ணி
 விரக்தியுடன்
 புரண்டு படுக்கும்
 எதிர்காலப் பரம்பரைகள்.

விண்மீன்களின்
 மெல்லிய ஒளியில்
 விரிந்த புல்தரையில் கால் நீட்டி
 உறக்கத்தை
 உடும்புப் பிடியாக வரவழைத்தாலும்
 கோட்டான்களின் உறுமலும்
 குழந்தைகளின் அழகுரலும்
 தூரத்து துப்பாக்கி ஒலியும்
 தூக்கத்தைத் தூரத்தியடிக்கும்.

இன்னும்,
 திறந்த வெளியில்
 திரும்பிய பக்கமெல்லாம்
 அடுக்கி வைத்த
 விறகுக் கட்டைகளாய்
 விடிந்தும் உறங்கும்
 மனிதக் கட்டைகள்.

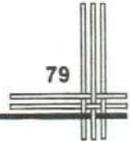

இங்கு
காலைக் கடன்கள்
கழிப்பது கூட
அவதிப்படும்
ஆட்களைப் பொறுத்தே
அனுமதி கிடைக்கும்
சில வேளைகளில்
நாளாை வரையும்
அது நீளும்....

அதனால்
முன்னிடம் பிடிப்பதில்
முறுகல்கள் வளரும்.

ஒரு கவளம் உணவிற்காய்
நெருங்கி முண்டியடிக்கும்
ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும்
என் உடல்
அவமானத்தாலும்
வெட்கத்தாலும்
கூனிக் குறுகி
ஒடிந்துவிடுகிறது.

இப்படி
அவஸ்ததைகளுடன்
அவதியுறும்
அகதி வாழ்க்கையை விட
அன்றே
ஒரு நெருப்புக் குண்டுக்கு
நான் இரையாகியிருக்கலாம்.

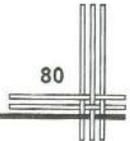
கடல்கோள் என்னும்
சுனாமி சுருட்டிச் சென்ற
உடல்கள் உடமைகள் போக
உயிர் ஒன்றுடன் மட்டுமே
உலகில் உலா வருவோரும்....

வெள்ள நீரால்
வெறுமையாய் வெளியேறி
சூறாவளியால் சூறையாடப்பட்டு
உறைவிடங்களை இழந்தோரும்....

உலகில்
அகதி முத்திரை குத்தப்பட்ட
அவமானச் சின்னமாய்
அலையும் அவலத்திற்கு
ஆறுதல் வார்த்தைகள் அல்ல
மாறுதல் காட்டும் மார்க்கத்தை
இங்கு
யார் காட்டப் போகின்றார்கள்.

(தனக்கூரல் 30.09.2007)

பாலைவனத்து எருதுகள்

ஒட்டகக் கப்பல்கள் பயணம் செய்யும்
 பாலைவனக்கடலில் இறங்கி
 கானல் அலைகளைக் கடக்க
 எதிர் நீச்சல் போடும்
 எருதுக் கூட்டங்கள்.

வறுமைப் பூதங்கள் தூரத்த
 வாழ்விடத்தை விட்டும் அகன்று
 கையிருப்பு யாவையும் கைமாற்றி
 கடன் சுமையுடனும்
 கனத்த நம்பிக்கையுடனும்
 வளம்தேடி வந்த இடத்தில
 ஒவ்வாமைச் சூழலால்
 உடலும் உள்ளமும்
 ஒத்துழையாமை போராட்டம் நடத்த
 தினார் நோட்டுக்களும் திகட்டி
 திரும்பிச் செல்லும் எண்ணத்துடன்
 இருப்பை நாடும் இதயம்.

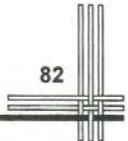

மனைவியின் சுகத்தையும்
மழலைகளின் இனிமையையும் இழந்து
மனச் சமையுடன்
பாசத்தைப் பத்திரமாய் பூட்டிவைத்த
பிடிமானமற்ற வாழ்கையுடன்
விடியும் பொழுதுகளால்
விடைபெறும் நாட்கள்.

ஏற்றம் இறைத்தும்
சேற்றில் மிதித்தும்
ஆனந்தமாய் உழைத்த
எருதுக் கூட்டங்கள்
உருகும் பாலைமணலில்
சோகச் சமையுடன்
சுயம் இழந்து சுற்றித்திரிகையில்
கைவிட்டு வந்த மண்ணின் வளங்கள்
கைகொட்டிச் சிரிக்கும்.

(1998 ஜனவரி)

மரணம்

மரணம்
எனக்கு மட்டுமல்ல
அது
உனக்கும் எல்லோருக்குமான
உறுதி செய்யப்பட்ட
ஒரு நிகழ்வு.

வருமுன் காப்பதற்கு
வாய்ப்பேதும் வழங்காதது
யாராலும்
விரும்பப்படாத வரம்
இந்த மரணம்.

ஒரு திருநாள் காலத்திலோ
அல்லது
ஏதாவது கரிநாளிலோ
எப்போதும்
எங்கும் அது நிகழலாம்.

இறப்பு என்பது
எதிர் காலத்திற்னகானது மட்டுமல்ல
நிகழ் காலத்திலும்
நிச்சயிக்கப்பட்ட நேரத்தில்
நிச்சயமாக நிகழும் நிகழ்வு.

ஏனோ நாம்
இந்த நிஜங்களை
ஜீரணம் செய்ய முடியாமல்
சிரஞ்சீவி மாயையில்
இங்கு
சீவனத்தை நடத்துகின்றோம்.

ஆகவும் கூடினால்
அறுபதோ.. எழுபதோ...
அதற்குள்
ஆடி அடங்கும் அனைத்தும்
இந்த
அற்ப கால
ஆயுளின் பலனை
அனுபவிக்க முடியாமல்
என் உயிரை பறிக்க
நீயும்
உன் உயிரைப் பறிக்க
நானும்
என்னவாய் அலைகிறோம்.

உன் உயிருக்கு
வேலியாக
உதிரும் உண்ணும் கருவிகளின்
உதவியை
உத்தரவாதமாக எண்ணி
எத்தனை காலம்
செத்துப் பிழைப்பாய்.

மரணத்தை நீ மறந்தாலும்
அது
உன்னை மறக்க போவதில்லை.

நீ
மணக்கோலம் காணும்
நாள் மட்டுமல்ல
பிணக்கோலம் பூணும் நாளும்
என்றோ
நிச்சயிக்கப்பட்ட உண்மை

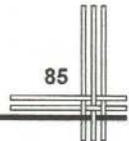
ஒரு திருநாள் காலத்திலோ
கரி நாளிலோ
எப்போதும்... எங்கும்
அது நிகழலாம்.

(தினகரன் 09:03:2008)

முதல் பாகத்

ஒரு காலம் இருந்தது

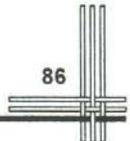

என் வன்னி முண்படுக

உன்னைப்போலவே
நானும் ஒரு நாள்
புதைகுழிகள் நிறைந்திட்ட
அந்தப் புலால் மணக்கும் மண்ணில்
புழுவாய் நெளிந்து
உயிர்ப்பிச்சை கேட்டபோது
உணர்வால் இறந்து போனேன்...
நினைவிருக்கிறதா
என் வன்னி நண்பனே.

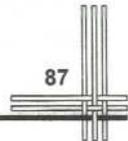
அந்த நாளில்,
பிணங்களுடன் புரண்டு
இரத்தப் புழுதி படிந்த உடலுடன்
இருப்பை விட்டும் வெளியேறி
“கினாந்தி” முனை எனும்
வனாந்தரப் பூமியிலுள்ள
எங்கோ ஒரு வெளியில்
அநாமதேய நபர்களின்
ஆயுத முனைகளில் நடுவே
அனல் வெயிலில் கிடத்தப்பட்டேன்
நினைவிருக்கும் உனக்கு.

அப்போது நீ அனுப்பிய
 அர்த்தமுள்ள அஞ்சல் கவிதையே
 ஆறுதலை அளித்தது
 அந்த அகதிமுகாமில்
 இப்போது அதனைப் படித்தாலும்
 இதமாய் இருக்கிறது இதயம்.

இன்றைய பொழுதில்
 என்னைப் போலவே நீயும்
 அல்லது அதைவிடவும்
 அதிகமான இடர்களுடன்
 செந்நீர் சகதிக்குள் கிடந்து
 கண்ணீர் சிந்தும் காட்சியை
 என் அகக் கண்களில் கண்டு
 புறக்கண்கள் கொட்டும் உப்புநீரால்
 உலர்ந்துபோன முகத்தை
 உனக்கு எப்படி உணர்த்துவேன்....
 இப்போதைக்கு,
 இதைவிட வேறெதுவும் செய்ய இயலாத
 இயலாமையை எண்ணி
 இன்னும் ஒரு முறை இறந்து போகின்றன
 என் உணர்வுகள்.

முன்பு ஒரு நாளில்
 நிலக்கிளிகளைத் தேடி
 முள்ளியவளை காட்டுநிலங்களில்
 அலைந்ததையும்,
 முறிகண்டிச் சந்தியில்

நுரைப்பழம் சுவைத்ததையும்
 உன் வீட்டுத் தோட்டத்தில் வைத்து
 என் காலில் தைத்த முள்ளை
 ஊசியினால் எடுத்தபோது
 உதிர்ந்த ஒரு சொட்டு உதிரத்திற்காய்
 அம்மா வடித்த கண்ணீரையும்
 எத்தனை முறை நம் உறவுகளுடன்
 நீயும் நானும்
 கதைத்துக் களித்துள்ளோம்
 நினைவிருக்கிறதா நண்பனே...?

மன்னித்துக் கொள்,
 நீ இருக்கும் இன்றைய நிலையில்
 இவைகளை நெஞ்சில் மீட்டிட
 எஞ்சியிருக்கும் உயிர் மூச்சும்
 உனக்கு இடம் தருமோ தெரியாது...
 ஆனாலும்,
 உள்ளத்திற்கு ஒரு ஒத்தடமாக
 இருக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பில்
 இறந்த கால நிகழ்வுகளை நினைவூட்டி
 இவ்வஞ்சலை எழுதுகின்றேன்.

எல்லோரும் ஒன்று கூடும்
 எனதூர் கந்தூரி நாளில்
 உனது வரவும் உவப்பளிக்க
 நெய்வாடை வீசும் கிருகுச் சோற்றை
 பாய்விரித்து பரிமாறிய உம்மாவினதும்
 பாதாம் பருப்பிட்ட வட்டிலப்பத்தை

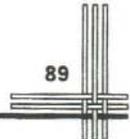
வாய்க்குள் ஊட்டிவிட்ட
வாப்பாவின் பாசத்திலும் நெகிழ்ந்து
எப்போதும் எங்கள் புகழ் பாடுவாயே
இப்போதும் அதை நினைக்கின்றேன்.

என் விரலிலிருந்து விழுந்த
ஒரு சொட்டுக் குருதிக்காய்
உள்ளம் பதறி கண்ணீர் உதிர்த்த
உன் அன்னையோ இன்று
இரத்தக் கடல் சூழ்ந்த இடத்தில்
இதயம் விம்மி வெடிப்பதை நினைத்து
என் உள்ளம் பதைப்பதை
எப்படி உணர்த்துவேன் உனக்கு.

என வன்னி நண்பனே..
தூய நட்பில் உறவாகி
துயரில்லாத வாழ்வில் மகிழ்ந்த
நம் இனிய பொழுதுகளை
திருடியவர்களை நீயும் நானும் அறிவோம்.

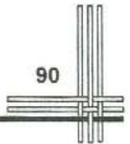
(2009 ஆகஸ்ட்)

இடிந்து விட்ட இன்னைகள்

இந்த இளவேனிற் காலத்தில்
ஆவாரம் பூக்கள் மலர்ந்து
அப்படி அப்படியே
தரையோடு சாய்ந்திருந்தன
வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் வரவை எதிர்பார்த்து.

சிறு வயதில் துரத்திப் பிடித்த
பெரிய மாப்பிள்ளை வண்ணத்துப் பூச்சிகளும்
இம்முறையும் வரும்
அத்தோடு சேர்த்து
பேய் வண்ணாத்தி... சாம்பல் வண்ணாத்தி...
வானவில் வண்ணத்துப் பூச்சிகளும் வரும்
ஆனாலும்,
வேப்பங் கொப்பினால் அவைகளை
அப்பிப் பிடிக்கும் சிறுவர்களைத்தான்
இப்பொழுது காணமுடிவதில்லை.

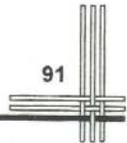

அதிக உயரத்தில் பறக்காமல்
அணிஅணியாகப் பறந்த அவைகளில்
அழகைப்பார்க்கவும்... இரசிக்கவும்
பிடித்து விளையாடி அனுபவிக்கவும்
இயலாமல்
இன்றைய சிறுவர்களை
நேரம் சிறைபிடித்துவைத்துள்ளது.

தங்கள் இளமைப்பருவத்தில்
இயற்கையின் சுகங்களையும்
இளந்தென்றலின் அரவணைப்பையும்
இப்படி,
எத்தனை எத்தனையோ இனிமைகளையும்
இழந்து விட்டு
இயந்திரத்தனமான வாழ்க்கையை
கட்டிப் பிடித்துப் புரண்டு
எதைத்தான் காணப் போகின்றார்கள்
நமது நாளைய தலைவர்கள்.

(2006 பெப்ரவரி)

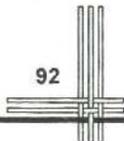

அருத்ரு நூள்....

தீவிரவாதங்களின்
தேவைகளுக்கான
வேள்வித்தீயில் சிக்கி
வெந்து கருகிய மண்ணில்
வேதனைக்குரல்கள் ஒலித்து
அகவை ஒன்று
ஆனநாள் இன்று.

ஊமைகளாய் உலாவி
ஆமைகளாய் அடங்கி
அமைதித் தென்றலின் அரவணைப்பில்
சுகம் கண்டு
வளமுடன் வாழ்ந்தவர்களின்
வாழ்வும்.... வதிவிடமும்
வரட்டுக் கௌரவங்களுக்காகவும்
வக்கிர உணர்வுகளினாலும்
உருவாக்கப்பட்ட
யுத்த நெருப்பில் எரிந்து
எருவான நாள்.

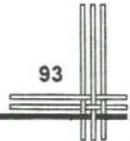
முத்தூர் தாயின் முகத்தில்
இரத்தநீர் வடியச்செய்த
இரக்கமற்ற நாள்.

எங்கள்,
 உறைவிடமும்...
 உணர்வோடு கலந்த
 உறவுகளும்....
 பிரிக்கப்பட்டு
 உடமைகள் அழிக்கப்பட்டு
 உயிர் தப்பியோரெல்லாம்
 திக்குத் தெரியாத திசையெங்கும்
 தூக்கி எறியப்பட்டு
 துரத்தப்பட்ட நாள்.

உதிரம் வடியும் உறுப்புக்களுடனும்
 உயிரற்ற உடல்களுடனும்
 மூன்று நாட்கள்
 மூச்சு மட்டுமே விட்டபடி
 ஊண் உறக்கமில்லாமல்
 முலைக்குள் முடங்கிக்கிடந்த நாள்.

பாதுகாக்க வேண்டியவர்களும்
 பதுங்கி ஒழிந்துவிட்டதால்
 ஒதுங்கி ஓடிய
 பாவாத்மாக்கள்
 பல்குழல் பிசாசுகளின்
 நெருப்புப் பசிக்கு
 பலியாகிய பாவநாள்.

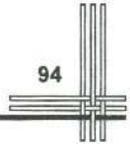

அந்தோ,
குளவிக் கூட்டுக்கு குறிவைத்து
எங்கள்
குருவிக் கூட்டையல்லவா
குதறிவிட்டீர்கள்...

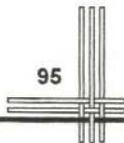
ஒரு நாளில்
ஓராயிரம் இடி முழக்கங்கள்
எங்கள் இருப்பிடங்களில்
நெருப்புக் கட்டிகளாய் விழுந்து
இரும்புத் துண்டுகளாய்ச் சிதறி
சிரித்து விளையாடிய குழந்தைகளையும்
ஓடித்திரிந்த இளைஞர்களையும்
குத்தி..... குதறி...
எம் மண்ணை
குருதியில் குளிக்க வைத்த
கொடுமைகள் நடந்த நாள்..

முதியோர் ... முடியாதோர்...
குழந்தைகள் .. என்று
சிறை பிடிக்கப்பட்ட கைதிகளாய்
இறை இல்லத்திற்குள்
இருக்கவும் இடமின்றி
ஒருவர்மேல் ஒருவராய்
அடுக்கி வைக்கப்பட்டு
அவதியுடன் கழித்து
உள்ளம் நொந்த
அந்த நாட்கள்...
நாம்,
வேதனையால் வெந்த நாட்கள்.

ஆதவன் உதிக்காத
 அந்த அதிகாலைப் பொழுதில்
 ஆயிரம் ஆயிரம் மக்கள்
 அழுது புலம்பி
 எழுந்தும்... விழுந்தும்
 ஏ பதினைந்து வீதி வழியாய்
 கால் நடையாய் கடந்தபோது
 இடையில்,
 இயந்திரத் துப்பாக்கிகளால்
 திசை திருப்பப்பட்டு
 காட்டுக்குள் கடத்தப்பட்ட
 கறுப்பு நாள்,

வெள்ளிக்கிழமை ஜும்ஆவின்
 புனிதக் கடமையினை
 புரியவிடாமல்
 ஆடு, மாடுகளைப் போல்
 ஓட்டிச் செல்லப்பட்டு
 அகதி அந்தஸ்தை வழங்கிய
 அந்த
 ஆகஸ்ட் திங்கள் நான்காம் நாள்
 அனைவருக்கும்
 ஆறாத வடுவை அளித்த நாள்

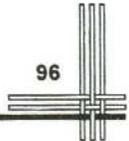

அன்று,
 சொந்தங்களையும்
 சொத்துக்களையும் தொலைத்து
 அகதியாய்
 அடைக்கலம் தேடி வந்த எமக்கு
 புகலிடம் வழங்கி
 ஆறுதல் தந்த
 ஆதரவுக் கரங்களின்
 அன்பும்.. பாசமும்
 இன்னும்
 எம் நெஞ்சில்
 தேனாய் இனிக்கிறது.

அந்த நாள்
 ஒரு தீநாள் ஆனாலும்
 எங்கள்
 சகோதரத்துவ உறவை
 சகலருக்கும் உணர்த்திய
 திருநாளும் கூட

இன்றைய நாளில்
 அன்றைய நினைவுகளை
 நினைத்துவாடும் நெஞ்சங்கள்
 அதனை மறந்து
 மகிழ்வைக் காணவும்
 மறுபடி இதுபோல் ஒருநாள்

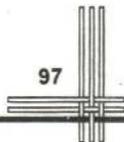

காணாதிருக்கவும்
துவேச உணர்வுகளை
தூரத்தள்ளி
வேசங்கள் இல்லாத உறவை
பாசமுடன் பகிர்ந்து
மனித நேயங்களை மதிக்கும்
மனப்பாங்குடன் மண்ணில் வாழ்வோம்.

(நவமணி - 12.08.2007)

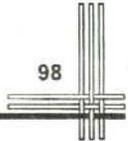
(04.08.2006ல் இடம்பெற்ற மூதூர் அனர்த்தநிகழ்வு நடந்து
ஒருவருட்பூர்த்தி தினத்திற்காக எழுதப்பட்டது.)

உதிர்த்து டுபாகுச் டுடகள்

கரங்களை விட்டும்
 நழுவிச் செல்லும்
 உழுவை மீன்களை
 கைப்பற்ற முயலாமல்
 'உறுமீனுக்காய் காத்திருக்கும்
 ஒற்றைக்கால் நாரைகளை
 ஒதுக்கிவிட்டு ஓடும் நாட்கள்.

நிறக்கொடிகளை
 தெருவெங்கும் தொங்கவிட்டு
 கோஷமிட்ட காலங்களில்
 பசியுடன் படுத்த இரவுகளும்,
 விதண்டா வாதங்களில்
 வீணான பொழுதுகளும்
 இன்று
 சாயம்மாறிய கொடிகளால்
 பலனின்றிப் போக
 தூரத்தில்,
 கைகொட்டி நகைக்கும் நாட்கள்.

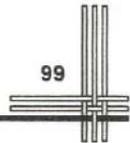
மணித்துளிகளின்
மகத்துவத்தை மறந்து
மறைக்கவேண்டிய
மற்றவர் குறைகளையே
மணிக்கணக்காய் பேசும்
மனித இயல்புகள் வளர்ந்து
மனங்கள் மாசுபட
மரத்தின் இலையாய்
உதிரும் நாட்கள்.

அத்தனையும்
அனுபவித்தே அறிய வேண்டுமென்றால்
ஆறறிவு அவசியமில்லை...
காலம் தவறினால்
கல்வி மட்டுமல்ல
கருவும் உருப்பெறாது.

நாட்களின் உதிர்வை
நட்டமாய்க் கருதி
நம் வாழ்க்கையை நகர்த்தாமல்
இன்னும்
பேசிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றோம்
அவனையும் இவனையும் பற்றி
நீயும் நானும்.

(தினக்குரல் 03.01.2010)

பேர் ஒழியப் பாரினிலே
போதனைகள் புரிந்தவன்
புரிந்தவர்கள் விழிப்படைய
புதுக்கவிதை படித்தவன்.

மணமீதில் மனித நேயம்
மலர்ந்திடவே உழைத்தவன்
உழைத்தம் பலன் கிடைக்காமல்
உள்ளம் தயர் கொண்டவன்.

இலக்கியமே இலட்சியமாய்
இத்தரையில் வாழ்ந்தவன்
வாழ்ந்த காலம் கடந்த பின்னே
வறுமையினால் நொந்தவன்.

வன்முறையால் வதிவிடத்தில்
வாழும் வழி இழந்தவன்
இழந்த இடம் திரும்பி வந்தம்
இடர்களுடன் இருப்பவன்.

அகதி என்னும் பெயருடனே
அவதியுடன் அலைந்தவன்
அலைந்ததினால் அழுவவங்கள்
அதிகமாகப் பெற்றவன்.

இனமெல்லாம் இணைந்தொன்றாய்
இருந்திடவே நினைப்பவன்
நினைத்ததனை நடத்திடவே
நித்தவம் கவி படைப்பவன்.

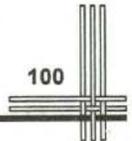
நுதலும் கவி படைப்பவன்

முதல் முகைகள்

ஒரு காலம் இருந்தது

(02.03.2008. தினகரன்)

எழுத்துத் துறையில் சுமார்
மூன்று தசாப்தங்களை கடந்துள்ள
மூதூர் முகைதீன் அவர்களின்
“ஒரு காலம் இருந்தது” என்ற
நான்காவது கவிதைத் தொகுப்பு
இது.

இந்நூலின் ஆசிரியரான முகைதீன் அவர்கள்
பிரபல எழுத்தாளரான மறைந்த எனது தந்தையார்
அமரர். **வ. அ. இராசரத்தினம்** அவர்களின் இறுதிக்கால
கட்டத்தில் அவருடன் இணைந்து பல இலக்கிய
நடவடிக்கைகளில் அதிக ஈடுபாட்டுடன் செயல்பட்டவர்.
மூதூர் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின் தலைவராக
இருந்து இப்பிரதேசத்தில் பல்வேறு இலக்கிய
நிகழ்வுகளையும் முனைப்போடு செயல்படுத்தி
வருவதோடு “ஓசை” என்ற கவிதைச்சிற்றிதழின்
ஆசிரியராகவும் உள்ளார்.

கவிஞர் மூதூர் முகைதீன் அவர்களின்
இலக்கியப் பணியை கௌரவிக்கும் வகையில் இலங்கை
அரசின் கலாசார மரபுரிமை அமைச்சால் 2007ம் ஆண்டு
கலாபூவுணம் விருது அவருக்கு வழங்கப்பட்டமை
குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மூதூர் புனித அந்தோனியார்
மகாவித்தியாலயத்தில் நான் மாணவனாக இருந்த போது
அங்கு எனக்கு கற்பித்த ஆசிரியரான திரு. மூதூர்
முகைதீன் அவர்களே நான் எழுத்துத்துறையிலும்
கால்பதிக்க ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தி ஊக்கப்படுத்தியதை
இச்சந்தர்ப்பத்தில் நன்றியுடன் நினைவு கூர்ந்து அவரை
இங்கு அறிமுகம் செய்வதில் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும்
அடைகின்றேன்.

அருட்தந்தை. ஏ. ஏ. நவரட்னம்
(நவாஜி)

விர்வுரையாளர்
கீழக்குப்பல்கலைக்கழகம்
மட்டக்களப்பு.

ISBN 978 - 955 - 52246 - 0 - 4